

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ: ΛΑΤΡΕΙΑ: ΑΣΧΟΛΟΥΜΕΝΗ.

Ἡ θεὰ οἰκογενεῖας εὐτάκτου, εὐπρεποῦς, ὁμο-
νοῦσης καὶ ἀγαπωμένης εἶναι θέαμα ὥραϊον, ἐντυ-
πωτικὸν καὶ θελκτικόν· ἀλλ' ἡ ἐντύπωσις ἡ προσ-
γινόμενη εἰς τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου
ἐκ τῆς θεᾶς οἰκογενεῖας εὐσεβοῦς ἐνασχολουμένης
εἰς τὴν οἰκογενειακὴν λατρείαν, ὅπως φαίνεται εἰς
τὴν προκειμένην εἰκόνα, ὑπερβαίνει πᾶσαν ἄλλην
ἐντύπωσιν, καὶ κάμνει τὸν ἄνθρωπον ν' ἀνέρχεται
ἀκουσίως ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὸν οὐρανόν.

Ἡ οἰκογενειακὴ λατρεία, ὅταν ἐκτελεῖται
καθὼς πρέπει, διαχέει τὴν ἐπιρροήν της καθ' ὅλον
τὸν οἶκον, ἰδίως ὅμως ἐπηρεάζει καλῶς τὰ τέκνα.
Διὰ τῆς οἰκογενειακῆς λατρείας ἕκαστον τέκνον
αὐξάνει μὲ τὴν συναίσθησιν, ὅτι ὁ Θεὸς πρέπει νὰ
τιμᾶται εἰς πᾶν πρᾶγμα, ὅτι καμμία ὑπόθεσις
εἰς τὴν ζωὴν ταύτην δὲν δύναται νὰ εὐδοθηῖ
ἄνευ τοῦ Θεοῦ καὶ ὅτι ἡ ἐργασία τῆς ἡμέρας ἡ
ἡ σπουδὴ θὰ ᾔσαν ἀπροστάτευτα καὶ τρόπον τινα
βέβηλα ἄνευ τοιαύτης τινὸς ἀφιερώσεως εἰς τὸν
Θεόν.

Ἡ οἰκογενειακὴ λατρεία, ἡ ὁποία γίνεται ὀρθῶς
καθ' ἑκάστην ἡμέραν, ἐμφυτεύει καὶ διεγείρει εἰς
τὰς καρδίας τῶν τέκνων, τὸ συναίσθημα τῆς
ἐξαρτήσεώς του ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, τοῦ καθήκοντος
τοῦ νὰ σέβηται, ὑπακούῃ καὶ ἀγαπᾷ αὐτόν, καὶ
τῆς ἀνάγκης καὶ ὠφελιμότητος τῆς προσευχῆς
καὶ τῆς εὐχαριστίας.

Ἐνῷ ἡ οἰκογένεια κύπτει ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ,
σπκνίως δύναται νὰ εὐρεθῇ υἱὸς ἡ θυγάτηρ, τοῦ
ὁποίου τὴν προσοχὴν δὲν ᾔθελε πρὸς στιγμὴν
ἐπισύρει ἡ προσευχὴ καὶ δέησις τοῦ πατρός. Μικραὶ
ἐντυπώσεις, ἂν καὶ διαβατικάι, γίνονται τοιου-
τοτρόπως εἰς τὸ πνεῦμα τῶν παιδιῶν καὶ μὲ τὸν
καιρὸν αὐξάνουσαι κάμνουν αὐτὰ εὐσεβεῖς ἄνδρας
καὶ γυναῖκας, ἀγαθοὺς πολίτας καὶ καλοὺς γονεῖς.

Ἡ ἐξομολόγησις τῶν ἁμαρτιῶν καὶ σφαλμά-
των τῆς οἰκογενεῖας, ἡ εὐχαριστία διὰ τὰ ἀγαθὰ
τῆς θεᾶς Προνοίας καὶ τὰ ζητήματα, τὰ ὁποῖα
κάμνει εἰς τὸν Θεὸν εὐσεβὴς οἰκοδεσπότης, παρέ-
χονται ἀπὸ τὰς περιστάσεις τῆς οἰκογενεῖας, ἕκα-
στον δὲ μέλος αὐτῆς θὰ συναισθάνηται, ὅτι εἶναι
ἀντικείμενον τῆς προσευχῆς τοῦ πατρός, ἡ δὲ
καρδία του διὰ τῆς θεᾶς εὐλογίας θὰ αἰσθανθῇ
ἐπὶ τέλους ἀγάπην πρὸς τὴν προσευχὴν καὶ τὴν
ἀνάγκην τοῦ νὰ προσεύχηται κατ' ἰδίαν.

Ὅσον εὐχάριστος καὶ ἂν ᾔηται ὁ οἶκος καθίστα-
ται δεκάκις εὐχαριστότερος διὰ τῆς οἰκογενεια-
κῆς λατρείας. Ἡ πατρικὴ καὶ μητρικὴ ἐστία ἔχει
βεβαίως τὰ φυσικὰ τῆς θέληγτρα, ἀλλ' ὅταν

στερῆται θρησκευτικῶν ἀναμνήσεων εἶναι ὀλιγό-
τερον ἀγαπητὴ καὶ ἐπιθυμητὴ· τοιαύτας δὲ
θρησκευτικὰς ἀναμνήσεις τίποτε ἄλλο δὲν δύναται
νὰ διατηρήσῃ εἰμὴ ἡ οἰκογενειακὴ λατρεία.

Ῥίψατε ἐν βλέμμα εἰς τὴν προκειμένην εἰκόνα·
εἰς τὴν σεμνοπρεπῇ στάσιν καὶ ἀκόμη σεμνοπρε-
πεστέραν ἐκφρασιν τῶν προσώπων ὅλων τῶν μελῶν
τῆς προσευχομένης οἰκογενεῖας, καὶ εἶμαι βέβαιος,
ὅτι θέλει κάμει ἀνεξάλειπτον ἐντύπωσιν, εἰς τὴν
μνήμην σας.

Ἀλλὰ διὰ νὰ ἔχη τὰ καλὰ ταῦτα ἀποτελέ-
σματα ἡ οἰκογενειακὴ προσευχὴ εἶναι ἀνάγκη ἡ
Ἁγία Γραφὴ νὰ ἀναγινώσκηται τακτικὰ καθ' ἑκά-
στην εἰς τὴν οἰκογένειαν, οἱ δὲ γονεῖς νὰ ᾔηται
εὐσεβεῖς, ὥστε διὰ τῆς ἐναρέτου ζωῆς των νὰ
παραδειγματίζουσιν τὰς ἀληθείας τῆς Ἁγίας Γρα-
φῆς, τὰς ὁποίας ἀναγινώσκουν.

Ἀπὸ σᾶς γονεῖς, οἱ ὁποῖοι ἀναγινώσκετε τὰς
λέξεις ταύτας, ἐξαρτᾶται διὰ τῆς χάριτος τοῦ
Θεοῦ ἡ παροῦσα καὶ ἡ μέλλουσα εἰρήνη καὶ εὐ-
τυχία τῶν τέκνων σας. Κάμετε λοιπὸν χρῆσιν τῆς
Ἁγίας Γραφῆς, καὶ θὰ εὐλογῆτε τὸν Θεὸν διὰ
τοῦτο αἰωνίως.

ΔΙΑΤΙ ΠΑΙΔΙΟΝ ΤΙ ΕΠΕΘΥΜΕΙ ΝΑ ΑΠΟΘΑΝΗ.

Πρὸ τινων ἐτῶν προσεκλήθην νὰ ἐπισκεφθῶ
κοράσιον ἑπταετῆς, τὸ ὁποῖον, ὡς μοὶ εἶπον, ἦτο
εἰς τὰς τελευταίας στιγμὰς τῆς ζωῆς του. Οἱ
γονεῖς του ἐκατοικοῦσαν εἰς μίαν ἀπὸ τὰς στενὰς
ὁδοῦς. Ὅτε ἐφθασα ἐκεῖ, μία γυνὴ μοὶ εἰδείξε τὸ
μέρος, ὅπου τὸ κοράσιον ἔκειτο, καὶ διευθυνθεὶς
πρὸς αὐτὸ ἐκάθισα πλησίον τῆς κλίνης του.
Λαβὼν δὲ τὴν χεῖράν του, εἶπον, «Τί μὲ ᾔθελες,
ἀγάπη μου;» «Ἐπεθύμουν νὰ σᾶς εἶδω, κύριε,
πρὶν ἀποθάνω,» ἀπεκρίθη τὸ κοράσιον.

— «Τῷ ὄντι, μέλλεις νὰ ἀποθάνῃς!» εἶπον.

— Μάλιστα, κύριε.

— Καὶ δὲν θέλεις νὰ ἀναλάβῃς;

— Ἐλπίζω ὄχι, κύριε.

— Καὶ διατί τάχα;

— Διότι, εἶπεν ἐκείνη, ἀφότου ἐγνώρισα τὸν
Κύριον Ἰ. Χριστόν, προσπαθῶ νὰ καταπείσω τὸν
πατέρα νὰ ἔλθῃ νὰ ἀκούσῃ τὸ κήρυγμα τοῦ
Εὐαγγελίου, καὶ δὲν θέλει νὰ πατήσῃ εἰς τὴν ἐκ-
κλησίαν, ἐλπίζω δὲ ὅτι, ἂν ἀποθάνω, σεῖς θὰ ἔχητε
τὴν καλωσύνην νὰ μὲ ἐνταφιάσητε.

— Βεβαίωτατα, ἀγάπη μου, εἶπον.

— Σκέπτομαι δὲ, ὅτι, ἂν ἀποθάνω, ὁ πατὴρ
θὰ ᾔηται εἰς τὴν κηδεῖαν μου, τότε δὲ σεῖς θὰ κη-
ρυξήτε τὸ Εὐαγγέλιον εἰς αὐτόν. Εἶμαι δὲ πρό-
θυμος νὰ ἀποθάνω δεκάκις, ἀρκεῖ διὰ τούτου ὁ

ἀγαπητός μου πατήρ νὰ ἀκούσῃ τὸ Εὐαγγέλιον ἀπ' αὐτοῦ τοῦλάχιστον!»

Αὕτη ἡ ἀγάπη, ἥτις ἐπλήρωσε τὴν καρδίαν τοῦ κορασίου ἐκείνου ἦτο θαυμαστή. Ὅθεν ἐπρωτίμα νὰ ἀποθάνῃ διὰ νὰ ἀκούσῃ μίαν καὶ μόνην φορὰν τὸ Εὐαγγέλιον ὁ πατήρ της!

Τὸ κοράσιον πράγματι ἀπέθανεν, ὡς ἐπερίμενεν, ἀλλὰ καθ' ἣν ἡμέραν ἐμελλε νὰ ἐνταφιασθῇ, ἔπεσα εἰς τὴν κλίνην μου ἀσθενής· ἐλυποῦμην δέ, συλλογίζομενος τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ πτωχοῦ ἐκείνου κορασίου τοῦ νὰ τὸ ἐνταφιάσω ἐγώ.

Μετά τινα καιρόν, ἀγροϊκός τις ἄνθρωπος μοι ἐπισκέφθη καὶ μοι ἔδωκε τὴν χεῖρά του. «Δὲν με γνωρίζεις, κύριε;»

— Ὅχι, ἀπεκρίθην.

— Εἶμαι ὁ πατήρ τῆς μικρᾶς Μαρίας, τὴν ὁποίαν ἐπισκέφθης ὀλίγον πρὸ τοῦ θανάτου της— ὁ πατήρ ἐκείνης, διὰ τὸν ὁποῖον ἐπέθυμει ν' ἀποθάνῃ, διότι ἤκουσα αὐτὴν νὰ λέγῃ, ὅτι ἐπρωτίμα νὰ ἀποθάνῃ δεκάκις, ἂν διὰ τούτου κατῴρθωνε νὰ μὲ κάμῃ νὰ ἀκούσω μίαν φορὰν τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου. Οἱ λόγοι της ἐκεῖνοι σχεδὸν ἐσπάραζαν τὴν καρδίαν μου, καὶ τώρα ἐπιθυμῶ νὰ διδαχθῶ τὰ ἀφορῶντα τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς μου. Ἡ ἐπιθυμία του ἐγένετο καὶ μετ' ὀλίγον εἶχον τὴν εὐχαρίστησιν νὰ τὸν συγκαταριθμήσω μετὰ τῶν μελῶν τῆς ἐκκλησίας μου.

Η ΖΑΧΑΡΙΕ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΡΧΑΙΟΥΣ ΧΡΟΝΟΥΣ.

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες καὶ Ῥωμαῖοι συγγραφεῖς, καθ' ὅσον γνωρίζομεν, δὲν ἀναφέρουσι τὴν Ζαχαρίαν, ἂν καὶ Ζαχαρίας ἦ γλυκοκάλαμος ἦτο γνωστός εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Ὁ ναύαρχος Νέαρχος εὗρεν αὐτὴν εἰς τὰς Ἰνδίας.

Καὶ πρὸ τῆς Χριστιανικῆς ἐποχῆς ἀναφέρεται «εἰδός τι μέλιτος ὠνομαζομένου Ζαχαρόν, ἔχον τὴν ὄψιν τοῦ ἄλατος.» Εἶναι γνωστόν, προσέτι, ὅτι ὁ Γαληνὸς διέταττεν αὐτὸ ὡς ἱατρικόν.

Τὸν χυμὸν τοῦ ζαχαροκάλαμου μετεχειρίζοντο τινὰ τῶν Ἀνατολικῶν ἐθνῶν ὡς μεθυστικὸν ποτόν. Οἱ Ἀραβες μετεχειρίζοντο τὴν Ζαχαρίαν εἰς μεγάλας ποσότητας. Ἰστορεῖται δέ, ὅτι εἰς τοὺς γάμους τοῦ Καλίου Μασκάδῃ Βενριτάλε ἔδαπανήθησαν 80,000 λίτραι ζαχαρέως πρὸς κατασκευὴν γλυκυσμάτων εἰς τὴν Βαγδάτην.

Εἰς τὴν Εὐρώπῃν ἡ Ζαχαρία εἰσῆχθη ὑπὸ τῶν Σταυροφόρων. Τὸ 1166 ὁ βασιλεὺς τῆς Σικελίας ἔδωκεν εἰς τοὺς Βενεδικτίνους μοναχοὺς μύλον, διὰ τοῦ ὁποίου ἐξέθλιβον τὸν ὀπὸν τοῦ ζαχαροκάλαμου καὶ τοὺς ἐχάρισε τὸ προνόμιον τῆς κατασκευῆς τῆς ζαχαρέως.

Εἰς τὴν Γερμανίαν εἰσῆχθη μόνον κατὰ τὸν 17ον αἰῶνα. Τὸ 1745 ὁ κ. Μάγγραφ, διάσημος χημικὸς ἀνέγνωσε μίαν πραγματίαν ἐνώπιον τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν ἐν Βερολίνῳ, περὶ τοῦ χυμοῦ φυτῶν τινῶν ἐντοπίων, ἰδίως τῶν κοκκινουγυλίων, καὶ ἔδειξεν εἰς αὐτοὺς δειγματα ζαχαρέως, κατασκευασθείσης ἐξ αὐτοῦ. Ἀλλ' οἱ συνάδελφοί του ἀκαδημαῖκοι τὸν περιεγέλασαν καὶ οὕτως ἡ ἀνακάλυψις του ἐματαιώθη.

Ἀλλὰ περὶ τὸ τέλος τοῦ 18ου αἰῶνος ὁ κ. Ἀχαρδ, μαθητὴς τοῦ Μάγγραφ, εὗρων τὴν πραγματίαν ταύτην ἀπεφάσισε νὰ ἰδρῇ ἐργοστάσιον εἰς τὴν Σιλεσίαν, πρὸς κατασκευὴν ζαχαρέως. Ἀλλὰ μὲ ὅλας τὰς προσπάθειάς του καὶ τὴν βοήθειαν, τὴν ὁποίαν ἔλαβε παρὰ τοῦ βασιλέως, ἡ ἐπιχειρήσις του ἀπέτυχε, καὶ μόνον μετὰ 100 ἔτη ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Μάγγραφ ἡ κατασκευὴ τῆς ζαχαρέως ἐκ τεύτλων (κοκκινουγυλίων) ἐπετεύχθη.

Σήμερον ἡ καθ' ὅλην τὴν Εὐρώπῃν ἐξοδευομένη Ζαχαρία προέρχεται ἀπὸ τεύτλα. Μόλις δὲ διακρίνεται τῆς ζαχαρέως, ἥτις κατασκευάζεται ἀπὸ τὸ ζαχαροκάλαμον· εἶναι δὲ καὶ εὐθηνότερα αὐτῆς.

ΚΗΡΟΨΑΡΟΝ.

Τὸ ψάρι τοῦτο, εἰς τὸ ὁποῖον ἔδωκαμεν τὴν ὀνομασίαν ταύτην, εἶναι πολὺ ὠφέλιμον εἰς τοὺς κατοίκους τῶν βορειοδυτικῶν μερῶν τῆς Βορείου Ἀμερικῆς, διότι ὅχι μόνον ὡς τροφὴ χρησιμεύει, ἀλλὰ καὶ διὰ φωτισμόν.

Εἰς τινα ἐποχὴν τοῦ ἔτους οἱ ἰχθῆς οὗτοι ἐρχονται κατὰ μεγάλα κοπάδια πλησίον τῶν παραλίων, τότε δὲ οἱ κάτοικοι ἐξέρχονται μὲ τὰ πλοίαρία των καὶ διὰ δικτύων προσηρμοσμένων εἰς τὸ ἄκρον μακρῶν ξύλων πιάνουσι χιλιάδας ἐξ αὐτῶν. Ἀφοῦ δὲ γεμίσωσι τὰ πλοίαρία των ἐρχονται εἰς τὴν ξηρὰν, καὶ πρῶτον μὲν τὰ ἀπλώνουν εἰς μέρος στεγνὸν διὰ νὰ ξηρανθοῦν. Ἀφοῦ δὲ τὰ ἀποξηράνουν καὶ γίνουιν ὡς οἱ παρ' ἡμῖν Τσίροι, τὰ καπνίζουν, διὰ νὰ ἀφαιρέσουν τὴν κακὴν ὁσμὴν καὶ τὰ ἀποθηκεύουν διὰ μέλλουσαν χρῆσιν. Ὅταν δὲ θέλουν φῶς, λαμβάνουν ἐν καὶ τὸ ἐμπήγουν ἐκ τοῦ μέρους τῆς οὐρᾶς εἰς εἰδός τι σκίμπος, ἐπὶ τούτῳ κατασκευαζομένου, τὸ ἀνάπτουν ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, καὶ οὕτως ἀπολαμβάνουν φῶς ἀμυδρόν, τὸ ὁποῖον διαρκεῖ ἀρκετὴν ὥραν.

Ἐπειδὴ δὲ οἱ ἰχθῆς οὗτοι εἶναι πολὺ παχεῖς, ὅσους δὲν χρειάζονται νὰ μεταχειρισθῶν ὡς κηρία, τοὺς βράζουσιν καὶ ἐξάγουσιν τὸ πάχος, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται ἀντὶ ἐλαίου ἢ βουτύρου εἰς τὸ φαγητόν, ἀφοῦ τὸ θέσουν εἰς φιάλας (βουτίλιας), τὰς ὁποίας κατασκευάζουσιν ἀπὸ ἐν θαλάσ-